

ANNA TODD

Cea mai întunecată **LUNĂ**

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
OANA DUŞMĂNESCU

TREI

Playlist

- What We Had — Sody
- Falling — Harry Styles
- Possibility — Lykke Li
- Little Did You Know — Alex & Sierra
- July — Noah Cyrus
- Little Bit of You — Kevin Garrett
- Idfc — blackbear
- Poser — Grace VanderWaal
- Lost On You — Lewis Capaldi
- Before You Go — Lewis Capaldi
- Hollow — James Smith
- Lost Without You — Freya Ridings
- The Light — The Album Leaf
- Lie — NF
- LOVE IN THE DARK — Jessie Reyez
- when the party's over — Billie Eilish
- watch — Billie Eilish
- Rest — Minke
- The Other (Stripped) — Lauv
- Unspoken — Aaron Smith
- Can We Kiss Forever? — Kina, Adriana Proenza

Capitolul unu

Kael, 2019

Ochii mă dor din cauza mării de veșminte întunecate. A trecut ceva vreme de când m-am aflat ultima oară în preajma unei mulțimi îmbrăcate în uniformă. Eram atât de obișnuit cu hainele de camuflaj pe care le-am purtat zi de zi, ani la rând, încât chiar și acum, când nu mai sunt în Armată, mai caut din priviri uniformele în lumea civilă. Uneori mi-era dor de lipsa acestei responsabilități, de a-mi alege hainele în fiecare zi. Când am luat una dintre jachetele mele proaspăt curățate de pe umeraș, mi-am amintit de haina de la uniforma de luptă, al cărei material era foarte țeapăn din pricina nisipului și a prafului care se adunau pe ea în timpul marșurilor noastre prin arșița Georgiei, ce durau ore întregi. Îmi vâr mâna pe sub cămașă și ating plăcuțele de identificare care-mi atârnă de gât.

Nu sunt unul dintre *acei* soldați care le poartă ca pe o decorație cu care să se împăuneze sau pentru a se căpătui cu niște băuturi gratuite la barurile locale, ci le port fiindcă greutatea metalului pe piept mă ține cu picioarele pe pământ. Probabil că nu mi le voi scoate niciodată.

— E puțin cam frig aici, spune mama când dau drumul plăcuței și-mi cobor mânile în poală.

— Vrei haina mea? o întreb, dar ea scutură din cap.

— Trebuie să păstreze cadavrul rece, spune un glas familiar.

— Văd că tot un nenorocit ai rămas.

Mă ridic și-l îmbrățișez pe Silvin. E mai subțirel decât ultima oară când l-am ținut în brațe.

— Și nici n-am de gând să mă schimb, zice el, lovindu-mă peste braț.

Mama mă privește dezaprobat.

— Terminați.

Îl pocnește mai tare decât m-a pocnit el pe mine.

— De câte ori am auzit oare asta? spune Silvin, îmbrățișând-o pe mama, iar ea zâmbește larg.

S-a simțit bine cu el de câte ori s-au întâlnit, în ciuda faptului că era un bou agresiv cu un simț al umorului de căcat. Glumele lui deplasate ne-au făcut să râdem în cele mai negre perioade ale vieților noastre, aşa că și eu m-am simțit întotdeauna bine cu el.

— Ce mai faci, frate? îl întreb pe un ton relaxat, deși știi că probabil suferă cel mai mult dintre toți oamenii adunați acum în biserică.

Așa cum am suferit eu ultima oară.

Își drege glasul și clipește din ochii injectați. Umflându-și obrajii, suflă aerul cu putere și răspunde:

— Sunt bine. Ăăă... Sunt bine. Aș prefera să fiu în Vegas jucând la păcănele cu o actriță porno și cu banii ei.

Râdejenat.

— Ca noi toți, glumesc și eu, încercând să nu-l împovărez și mai tare.

Uneori e mai bine să abordezi lucrurile lejer când ai sufletul amortit.

— Vino și stai lângă noi. Sau ai deja alt loc? îl întreb.

— Nu e un nenorocit de concert, Martin, zice el și râde, așezându-se lângă mama.

Râsul ciudat al lui Silvin e singura rază de fericire, chiar dacă ascunde o tristețe profundă, din toată biserică. De fiecare dată, tavanul se prăbușea practic peste noi de durere. Genul de tristețe care îți pătrunde în suflet și nu-ți mai trece niciodată. Își se arată pe chip. Toată greutatea pe care ai dus-o în săngele tău și care își s-a aşezat drept pe umeri.

Silvin oftează și se sprijină de bancă. Se reazemă greoi de scaunul de lemn, încercând să-i transfere un strop din povara lui. Are ochii ațintiți în față, pierduți în nu știu ce amintiri care refuză să plece, alungându-i orice șansă de a avea parte de liniște. E prea Tânăr ca să arate atât de bătrân. A îmbătrânit vizibil de când îi spuneam „Baby Face“, cu cele mai convingătoare accente sudiste ale noastre. E din Mississippi și părea că are vreo 15 ani în timpul primei noastre misiuni, dar acum arată mai bătrân decât mine. Baby Face, aşa cum îi spunea tot plutonul, se maturizase mult de când niște chestii ce semăneau cu carne crudă de ton îi aterizaseră pe față, căzând din cer. Mintea mea a procesat o clipă mai târziu oroarea care se petreceea — molima de bucăți căzute din cer erau hălcii de carne umană, nu de pește. Eram atât de aproape că un deget cu o verighetă pe el mi-a aterizat pe vârful bocancului. Johnson s-a schimbat la față când s-a răsucit și și-a dat seama că tovarășul lui de luptă, Cox, nu mai era acolo. Am zărit ceva în ochii lui, o sclăpătură minusculă care s-a stins când și-a scos arma de la brâu și a mers mai departe. Nu l-a mai pomenit niciodată și a luat loc în tăcere, pe fundalul sonor al plânsetelor soției gravide a lui Cox, la înmormântarea acestuia.

Dacă mă gândesc mai bine, și înmormântarea de acum pare la fel de stranie.

Mă uit în jur după un ceas. Nu e aproape ora la care trebuie să înceapă? Vreau să se termine totul înainte să fiu nevoie să mă gândesc ce căutăm aici. Toate înmormântările sunt la fel. Cel puțin în Armată; în afara ei, n-am mai fost la o înmormântare de când eram copil. De când am plecat la pregătirea de bază, am fost la cel puțin zece înmormântări. Adică de cel puțin zece ori am stat în tăcere pe o băncuță de lemn și am cercetat chipurile soldaților care priveau

drept înainte, cu buzele strânse într-o poză indelung exersată. De zece ori niște copii șovăitori care nu înțelegeau viața, cu atât mai puțin moartea, s-au târât la picioarele părinților lor. De zece ori suspinele au izbucnit în mijlocul mulțimii. Din fericire, doar jumătate dintre ei erau însurați și aveau copii, aşa că fuseseră numai cinci soții îndurerate, cu viețile distruse și schimbate pentru totdeauna.

Deseori mă întrebam când vom înceta să fim chemeți laolaltă. După câți ani vom înceta să ne mai adunăm în felul acesta? Va continua până când vom îmbătrâni? Oare Silvin va veni la înmormântarea mea sau eu mă voi duce primul la el? M-am dus la toate, la fel ca Johnson, pe care-l zăresc cu coada ochiului. și pe Stanson, care-și ține în brațe fiul nou-născut. E încă în Armată, dar chiar și aceia dintre noi care nu mai suntem activi am venit. Am zburat odată până în statul Washington pentru un tip pe care de-abia îl cunoșteam, dar pe care Mendoza îl adora.

Astăzi sunt mai mulți oameni decât de obicei. Dar acest soldat mort era mai apreciat decât majoritatea dintre noi. Nici nu mă pot gândi la numele lui, nici nu-l pot rosti în mintea mea. Nu vreau să-mi fac singur una ca asta, și nici mamei pe care am luat-o cu mașina din Riverdale și care a venit cu mine. I-a plăcut întotdeauna de el. Tuturor le-a plăcut.

— Cine e doamna de-acolo? întreabă mama, apoi tușește.

Arată cu degetul spre o femeie pe care nu o recunosc.

— Habar n-am, mamă, iî șoptesc.

Ochii bântuiți ai lui Silvin sunt acum închiși. Îmi desprind privirea de la el.

— Sunt convinsă că o cunosc, insistă ea.

Un bărbat la costum urcă pe scenă. Cred că a venit momentul. O întrerup:

— Mamă. Începe.

Studiez din priviri băncuțele, căutând-o pe Karina; trebuie să fi ajuns până acum. Mama tușește din nou lângă mine. În ultima vreme, tușește din ce în ce mai mult. Are tusea asta de vreo doi ani

deja, poate mai mult. Uneori îi trece și mama primește un premiu pentru că s-a lăsat de fumat. Alteori tusea e productivă, iar mama se tânguie că ar putea aprinde un Marlboro. M-am certat cu ea jumătate din viață, de când aveam 10 ani și l-am auzit pe doctor spunându-i că va pierde un plămân dacă nu-și ia medicamentele în fiecare zi. Mă uit cum își trece batista peste buze, tușind mai profund. Ochii osteneți i se închid timp de o secundă, apoi privesc din nou fix spre scenă acoperită de flori. Coșciugul e închis, desigur. Nimici nu vrea ca puștii ăștia să vadă un cadavru de nerecunoscut.

La naiba, trebuie să mă opresc. Am petrecut Dumnezeu știe câte ore cu medici care aveau ca sarcină să mă repare, aşa că ai crede că mă pricep mai bine să stau departe de gândurile astăzi. Nu funcționează niciodată tehnicele pe care ni le predau. Întunericul e încă acolo, imposibil de clintit. Poate ar trebui să transmit guvernului să returneze banii cheltuiți pe terapie? Ei au plătit-o, aşa cum era și cazul, dar oare a funcționat? În mod evident, nu. Nici pentru Silvin, nici pentru mine, nici pentru cadavrul din sicriul de pe podium.

„Numără invers“, imi recomandau când mintea îmi rătăcea.

„Numără invers și gândește-te la ceva care-ți aduce bucurie și pace interioară. Pune picioarele pe pământ, conștientizează că acum ești în siguranță“, îmi repetau.

Când am nevoie de pace interioară, mă gândesc *la ea*. Asta am făcut de când am cunoscut-o. Durează până când mă trezesc din nou la realitate și-mi doresc să mă pedepsesc pentru faptul că nu mai e în viața mea, aşa că pătrund și mai adânc în întuneric.

Nu apuc să-mi termin ședința de terapie cu mine însuși.

— O să începem, dacă toată lumea dorește acum să ia loc, se aude glasul organizatorului funeraliilor, blând și neafectat.

Probabil că face lucrul acesta de câteva ori pe săptămână.

Încăperea amuțește și începe slujba de înmormântare.

După slujbă, rămâнем așezați, în timp ce unii se aliniază pentru a-și lua un ultim adio. Silvin îmi face semn, ca și cum ar încerca

să-mi spună ceva. Ridic privirea și exact atunci cineva mă bate pe umăr. Aș minți dacă n-aș recunoaște că, preț de o clipă, sper să fie Karina. Deși sunt sigur că nu este ea.

Și, firește, nu e ea. Este Gloria, stând în spatele meu, într-o rochie neagă cu flori albe brodate pe partea de sus. Cred c-am mai văzut-o îmbrăcată aşa de cel puțin zece ori. Zece înormântări. Azi a fost deja o nebunie întreagă, de la întâlnirea cu Karina, cu Silvin până la faptul că am pierdut o afacere bună cu o casă cu patru camere aflată lângă Fort Benning. Iar acum o văd pe Gloria care-mi amintește mereu de soțul ei.

— Hei, Gloria, spun, ridicându-mă de pe băncuță și îmbrățișând-o.

Gloria mă strânge și ea în brațe, se dă înapoi, apoi mă îmbrățișează din nou.

— Ce mai faci? Am fost îngrijorată din cauza ta. Nu-mi mai răspunzi la telefon, spune ea, strâmbându-se. Răule, șoptește apoi, privindu-mă în ochi.

— M-am luat cu munca și știi bine că urăsc telefonul.

Își dă ochii negri peste cap.

— Copiilor le lipsești, da? Și întreabă tot timpul de tine.

Copiii. Gustul amar pe care mi-l lasă sentimentul de vinovătie îmi arde gâtul.

— Și mie mi-e dor de ei.

Mă uit în jos, unde de obicei cel mai mic dintre ei stă agățat de picioarele mamei sale.

— O să te sun mai des, sunt un nenorocit.

Îi zâmbesc, iar ea dă din cap, ceea ce mă face să mă simt puțin mai bine.

În jurul gâtului, lanțul îmi atârnă greoi. O plăcuță e a mea, alta e a lui. Îi datorez asta: să nu dau bir cu fugiții în fața durerii de a-l fi pierdut și să am grija de copiii lui, aşa cum i-am promis.

— Ești un mare nenorocit, mă aproba ea, cu un surâs. Unchiul Nenorocit tot trebuie să dea un semn de viață din an în Paște.

Îmi măsoară chipul din priviri, de sus până jos.

— Nici n-am știut dacă ești tu din cauza chestiei ăsteia, spune ea, atingându-mi barba crescută pe obraz.

— Mda. Sunt un om liber acum și am decis să încep să mă comport ca atare.

— Mă bucur. E o plăcere să te văd. Chiar dacă în împrejurările astea...

Se uită la mama, care o îmbrățișează și o sărută pe obraz, fără să întrerupă conversația cu femeia pe care a recunoscut-o mai devreme.

— Karina arată minunat, spune Gloria, strângând din buze și uitându-se fix în ochii mei. Întotdeauna arată aşa, dar acum...

Privesc în altă parte.

— Pare fericită. Asta trebuie să fie, adaugă ea, zâmbind.

Gloriei i-a plăcut întotdeauna de Karina și am auzit că au continuat să se vadă, chiar și după ce am fost transferat din garnizoană.

Cercetez iute biserică, încercând să-i zăresc părul Karinei. E din nou șaten. Culoarea aceea aflată între „castaniu și ciocolatiu“, aşa cum mi-a spus ea odată. Era nuanța ei preferată când simțea că-i merge bine. Era unul dintre ritualurile sale — să controleze și să-și schimbe culoarea părului. Avea atât de multe mecanisme prin care-și exersa controlul pe care-l camufla, numindu-l noroc.

— Da. Mă bucur că e fericită, ii spun. Am văzut-o azi de dimineață.

Nu trebuie să-mi spună ceea ce știu deja. E ușor să-ți dai seama cât este de neafectată.

— În fine, copiii sunt cu tine? schimb eu subiectul.

Clatină din cap.

— Nu. Mama a rămas la Benning cu ei. M-am gândit că au trecut prin multe lucruri de genul ăsta în ultima vreme.

— Ca noi toți, nu-i aşa?

— Cu siguranță.

De noi se apropie o femeie și o îmbrățișează pe Gloria. Pare să o cunoască și încep să vorbească. Mama e cufundată în conversația ei,

aşa că eu mă uit din nou după Karina. Cum e posibil să n-o fi văzut până acum? Biserica nu e atât de mare. Dar ea se pricepe foarte bine la a se pierde în multime. E unul dintre „talentele“ ei.

Aud numele lui Mendoza în discuția care se desfășoară lângă mine și încerc să nu fiu atent la Gloria care e obligată să suporte toate replicile alea. Am auzit-o spunând *mulțumesc și sunt bine* de multe, multe ori. Îmi pare rău pentru ea, fiindcă e mereu obligată să trăiască în trecut. E un loc în care e greu să trăiești și pe care e și mai greu să-l abandonezi. Înțeleg asta mai bine decât majoritatea oamenilor.

Glasul mamei intrerupe saluturile și condoleanțele șoptite din jurul meu, în timp ce eu sunt cufundat în gânduri.

— Mikael, la ce facultate vrea să meargă sora ta? întrebă ea, iar confuzia i se citește în privire, în ciuda sutelor de discuții pe care le-am purtat pe tema aceasta.

— La MIT, ii spun femeii cu care discută și-mi dau seama că e mama lui Lawson.

Știu că e o persoană mai bună decât fiul ei, dar asta nu e tocmai un lucru greu de înfăptuit. După ce am petrecut ultimii patru ani alături de el în pluton și două misiuni în Afghanistan, îl cunosc mai bine decât pe maică-mea. Războiul apropie oamenii mai mult decât orice altceva, cu excepția morții. Iar astea două merg, în lumea mea, mâna în mâna.

— Asta e. MIT. E cea mai deșteaptă din clasă și anul acesta, și a fost și anul trecut. Mai are doi ani de așteptat, dar ar fi nebuni dacă n-ar accepta-o.

Părul negru i se desprinde de sub clama pe care o poartă mereu. Mă întind să-i dau șuvițele la o parte de pe chip. Văd că buclele pe care am ajutat-o să și le aranjeze de dimineață i s-au încurcat acum.

Amintirea Karinei râzând de mine când mi-am ars vîrful degetelor cu un ondulator de păr îmi vine în minte. Știam că e cea mai atentă și mai altruistă persoană pe care o voi cunoaște vreodată pentru că s-a oferit să mă învețe să ondulez părul mamei când i-a

observat arsurile de pe mâini. În unele dimineți, mâinile îi tremurau atât de tare încât nu se putea descurca singură, dar era prea căpoasă ca să-mi ceară ajutorul.

Nu merg acasă pe cât de des ar trebui, dar mamei îi place să-i ondulez părul când ajung pe-acolo. Spune că, într-o zi, voi fi un tată foarte bun. Karina a spus același lucru, cu o expresie care parcă voia să sugereze că vede în viitor. S-a dovedit că n-a văzut nimic, și nici mama, pentru că încă speră să aibă de la mine nepoți care să ducă mai departe numele familiei. Puțin probabil.

Oftez și-mi scot telefonul din buzunar, verificându-l din obișnuință și uitându-mă în jur. Încăperea s-a mai golit, o s-o dibui mai ușor. În cele din urmă, o să mă conving că ea nu e aici ori că va apărea din vreun cotlon al camerei în care se ascunde. Asta dacă nu cumva a ieșit pe furiș și, cunoscând-o, e o sansă destul de mare...

— Sunt chiar aici, Dory.

Glasul bland al Karinei mă face să mă simt deopotrivă șocat și ușurat.

— Aici erai. Toată lumea vorbește despre tine, și tu aici erai, zice mama.

Karina se încruntă mirată și clatină din cap.

— Bârfe, ca de obicei.

Zâmbește ușor, apoi o cuprinde pe mama cu brațul pe după umăr, strângând-o încet.

Degetele Karinei se mută în părul mamei, desfăcându-i clama. Mâinile ei delicate îi răsucesc părul, apoi prind clama la loc, exact aşa cum îi place mamei și mult mai bine decât o pot face eu. Frate, au evoluat mult de la început. Îmi ies din minți de cât de vinovat mă simt pentru că, din cauza tuturor celor întâmplate, mama nu o mai are în viață ei pe Karina. Nu e ca în cazul Gloriei, care putea ajunge acasă la mama cu mașina în zece minute, căci mama nu prea mai era în stare să conducă.

— Vrei să ieși de-aici? o întrebă Karina pe mama. Mă cam înăbuș înăuntru.

Vitraliile de pe ferestrele bisericii i se reflectă în ochii verzi. Mama o urmează și amândouă se întorc spre mine, dar eu nu mă clintesc.

— Deci? întrebă ele la unison.

— O să merg cu tine?

Mă uit la Karina. Ea mă privește fix, cu buzele ușor întredeschise, dar nu spune nimic.

Telefonul îmi vibrează în mână și, când răspund, surprind privirea Karinei. Se uită cu furie la telefonul meu, unul dintre cei mai mari rivali ai săi. Se așteaptă să răspund, aşa cum fac mereu, dar eu ignor apelul. Cu ochii la mine, își trece limba peste buze și se dă de gol, din priviri, că e plăcut surprinsă. Oricum, era doar unul dintre antreprenorii cu care lucrez.

— Mergem? o întreb, încercând să-i mențin viu interesul față de mine.

Dă din cap și ne conduce afară din biserică, iar clopotele din turn încep să bată zgomotos.

Capitolul doi

Karina, 2017

Ding-dong. S-a auzit soneria de la ușa salonului, iar eu am sărit din scaunul confortabil în care leneveam. Nu mai avusesem un client de aproape o oră și niciuna dintre noi nu avea vreo programare, aşa că eram singură la salon. Ștersesem praful, dădusem cu aspiratorul și umplusem recipientele cu uleiuri din camerele tuturor. Nu era nimic altceva de făcut decât să stau pe telefon, și voi am să evit chestia asta cu orice preț. Dar acum aveam un potențial client care să-mi alunge plăcileală. Bărbatul care s-a apropiat de pupitru avea un maxilar pătrat, ascuțit, ca de pitbull, iar o șapcă pe care scria Alabama îi acoperea părul închis la culoare și-i ascundea ochii misterioși. Era înalt, incredibil de înalt.

— Bună, cu ce te pot ajuta? l-am întrebat, privind ceasul de pe perete, apoi afară, dincolo de ușa de sticlă din spatele lui.

Era beznă și asta mi-a dat fiori. Uram să fiu singură la salon în ultima vreme, nu puteam să spun de ce, dar de câteva săptămâni aveam această cumplită senzație de neliniște în capul pieptului și nu puteam să scap de ea. Sentimentul irațional de a fi pândită de ceva